

Η "ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ", ΤΩΝ "ΑΣΤΕΡΩΝ"

(Ένα περίεργο άρθρο της Γαλλίδας δημοσιογράφου Jeanne Roudot για τα «χαρίσματα» που έχουν ασφαλίζει οι «αστέρες» του Νέου Κόσμου.)

Οι «αστέρες» του Χόλλυγουντ έχουν μία μεγάλη αδυναμία: την ωμορφιά τους. Ζούν διαρκώς με την φροντίδα της διατηρήσεώς της. Υπάρχουν όμως τόσα απρόοπτα δυστυχήματα και τό... κακό καμιά φορά έργεται τόσο γρήγορα, ώστε βλαιο οι «αστέρες» του Νέου Κόσμου έχουν ασφαλίζει τη ζωή τους για πολλές χιλιάδες δολάρια! Έκτός όμως αυτής της απαραίτητης ασφάλειας ζωής, κάθε «βεντέτα» του κινηματογράφου έχει ασφαλίζει ακόμη κι' εκείνο το γάρμιο της που γοητεύει περισσότερο απ' όλα τους θαυμαστές της. Ποιό είναι όμως αυτό το γάρμιο; 'Ας ρίξουμε μία ματιά στα θιβλία των ασφαλιστικών εταιρειών του Χόλλυγουντ:

Η Φαίυ Βραϊύ, παραδείγματος χάριν, ή οποία φημίζεται για την γοητευτική ωμορφιά της και την έκραστοκτικότητα του θλιεμάτός της, έχει ασφαλίζει τα μάτια της πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια! Μη νομίζετε όμως, ότι τό ποσόν αυτό είναι υπερβολικό ή ότι πρόκειται περί 'Αμερικανικής ρεκλάμας. Η Φαίυ Βραϊύ αναγκάστηκε ν' ασφαλίζει τα μάτια της ύστερα από ένα αυτοκινητιστικό δυστύχημα, στο οποίο λίγο έλειψε νά χάση τό φώς της... Η έφημερίδες μάλιστα είχαν γράψει τότε ότι ή χαριτωμένη ήθοσιός της «Μέτρο Γκόλντουίν Μάγιερ» παρέμεινε δεκαπέντε μέρες στο νοσοκομείο, έχοντας δεμένα τα μάτια της με επιδέξιμος για νά μπορέση νά γίνη τελείως καλά και ν' αποχτήσει πάλι την γοητευτική έκφραση του θλιεμάτός της. Αυτό λοιπό τό δυστύχημα την έκανε νά φοβηθή τόσο πολύ, ώστε μόλις έγινε καλά, έσπευσε νά ασφαλίζει τό όραμα της μάτια με τό σεβαστό χρηματικό ποσόν που αναφέραμε.

Η Τζέαν Κράουφορντ πάλι, ή οποία ως γνωστό δέν είναι μόνο μεγάλη ήθοσιός, αλλά και μία από τις καλύτερες χορεύτριες του Χόλλυγουντ, έχει ασφαλίζει τα πλαστικά πόδια της αντί ενός εκατομμυρίου δολλαρίων, έχοντας τον φόβο, ότι μιά μέρα θά χάσουν την εδκνησία τους κι' έτσι δέν θά μπορή πια νά σανηνεύη τους θαυμαστές της, με τους έκκεντρικούς χορούς της! Η Τζέαν Κράουφορντ, δικαιολογούμενη για τό μεγάλο αυτό ποσόν της ασφάλειας των ποδιών της, είπε στους δημοσιογράφους, ότι έχει ένα... κακό προαίσθημα, ότι μιά μέρα δέν θά έχη πια την δύναμη νά συγκρατή τους θαυμαστές της! Βλέπετε, ότι οι «αστέρες» δέν διαφέρουν και τόσο από τους άλλους θνητούς... Γενναίη κι' αυτό, όπως άλλος ο κόσμος.

Η Λούπε Βελέζ, ή δωροφή Μεξικανή «βεντέτα» του Χόλλυγουντ, έχει ασφαλίζει για τριακόσιες χιλιάδες δολάρια τα γέλη της και νι' άλλες τόσες τό σ' εννευτικό της γέλιο. Δέν υπάσκει στην πόλη του κινηματογράφου άλλος «αστέρας», που νύνη τή: ασύγκλητη νοσηρία των γειλιών της. Λούπε Βελέζ. Οι θαυμαστές της είναι ζετοελλαμμένοι κυριολεκτικώς με τό «φλογερο» στόμια της. Ένας νεατός πολυκεκοτομυμιοσύνος μάλιστα, ο Τζέκυ Χόθσατ, ππιοε τό τραίνο από τή Νέα Υόρκη κι' έφτασε στο Χόλλυγουντ με τό σκοπό νά φιλήση αυτά τα γέλη που έλάτρευε. Καί πράνιαι, στάθηκε τυχερός! Έφάνες τις μέρες διηότιουσαν διάφοροι φιλονθρωπικοί γοροί από τους «αστέρες», με τόν σκοπό νά ενισχύσουν την προστασία και την περιθαλψη των παιδιών των ά-

πόρων και των ανέργων. Σ' αυτούς τους χορούς, γινόντουσαν οι πιο έκκεντρικοί διαγωνισμοί. Ένα θράυ λοιπόν, βγήκε σέ πλειστηριασμό ένα φλογερο φίλι της Μεξικανίδος «βεντέτας». Η προσφοράς, καθώς καταλαβαίνεται, άρχισαν από τα έκαστο δολάρια, ανέβηκαν στα πεντακόσια, στα χίλια και τέλος σταμάτησαν στα χίλια πεντακόσια με πλειοδότη ένα κοντόχοντρο βιομήχανο του Σικάγου. Η Λούπε Βελέζ δέν μπόρεσε νά κρύψη την δυσαρέσκεία της. Ο' όφθαν λοιπόν οι θαυμαστές της νά την φιλήση αυτός ο... άπαισιος άνθρωπος; Ξαφνικά, άκούστηκε μία φωνή που έκανε νά σταματήσουν άμέσως όλα τα ειρωνικά σχόλια.

—Πέντε χιλιάδες δολάρια!

Ο θιομήχανος όμως του Σικάγου με την ίδια άπάθεια άπάντησε:

—Δέκα χιλιάδες...

—Δεκαπέντε! του άπάντησε ο άλλος.

—Είκοσι! ανήσεις ο κοντόχοντρος άνθρωπάκος, κατακκόκινος από τό θυμό του και τή στενογάρια του.

—Τρίαντα χιλιάδες! του άναπάντησε με πείσμα ο αντίπαλος του.

Ο θιομήχανος του Σικάγου, που δέν έννοοσε φαίνεται νά χάση όλη την περιουσία του, αναγκάστηκε νά παραιτηθή από τόν άγώνα. Κι' έτσι ο Τζέκυ Χόθσατ, ο νεαρός πολυκεκοτομυμιοσύνος της Νέας Υόρκης, μπόρεσε νά φιλήση τα χείλη της άγαπημένης του «βεντέτας» έστω και σ' έναν... πλειστηριασμό!

Αν πιστέψουμε όμως τις κακολογασίες του Χόλλυγουντ, ή Λούπε Βελέζ φαίνεται, ότι έθρηκε του γούστου της αστόν τόν τον τρελλά έρωτευμένο θαυμαστή της και δέν άρκέσθη νά του παραγορήση μονάχα έκείνο τό πανακρίβο φίλι. Έζησε μαζί του δυο ετυμσιμένους μήνες έρωτος, κρυμμένη σε μιά όμορφη βίλλα της Σάντα Μόνικα...

Η μοιραία γήσσια της όθνης Τζίν Χάρλοου, που έννοει κάθε τόσο νά άπαγολή τις έφημερίδες του Νέου Κόσμου με τα έρωτικά σκάνδαλά της, έχει ασφαλίζει τα μαλλιά της ένα έκατομμύριο δολάρια. Μά υπήως σ' αυτά δέν όφειλε την μεγάλη επιτυχία της; Φοβάται λοιπόν τόσο πολύ τα 'Νστιτούτα Καλ-

λονής» που τα περιποιούνται, ώστε τα έχει ασφαλίζει με τό ύπερογκο από χρηματικό ποσό.

Τόν ίδιο φόβο έχει και ή Λωρέττα Γιούγκ για τό ήλλευκο και τόσο τρυφερό δέρμα του προσώπου της. Τό προσέγει τόσο πολύ, ώστε αποφεύγει ασ... το Διάβολο τις άγνιδες του ήλιου και είναι από τις λίγες «βεντέτες» του Χόλλυγουντ που κάνουν μιά νοικοκυριστική ζωή, δίχως νά έννευτάνε. Τό γαλακτώδες λοιπόν αυτό γρώμα της, τό έχει ασφαλίζει πεντακόσιες χιλιάδες δολάρια, φοβούσηνη υπήως τό γαλάσι τό μακιγιόσισμα τό κινηματογράφου κι' ή κόουρα του «στούντιο».

Η Μάρλεν Νήτριχ όμως, δέν ένδιαφέρεται και τόσο για την ωμορφιά της, όσο για τή ζωή της, την όποια έχει ασφαλίζει δυο ολόκληρα έκατομμύρια δολάρια! Ο' λόγος είναι ότι δέν περνάει μέρα χωρίς νά λάθη ένα τρυφερό γρώμμα από τους «σγκάγκστες», τους έγκλησιατίες του Νέου Κόσμου, οι όποιοί της έκασάουν τόν έρωτά τους με τις πιο όμιες και ρεαλιστικές έκδοσεις και της δπλάνων τέλος, ότι προτιμούν νά την σκοτώσουν, παρά νά την δούν στην άγκαλιά ενός άλλου!...

Αυτό ο περίεργος θαυμασμός των έγκλησιατίων της 'Αμερικης προς την Μάρλεν Νήτριχ έχει τρομοκρατήσει, φυσικά, τή διάσημη «βεντέ-

Η Λούπε Βελέζ, με τα ύπεροχα χείλη

ΙΧΕ βραδυάσει πειά...
Σκυμμένος στο γραφείο του, το φορτωμένο με χάρτες, με κρυπτογραφικές αναφορές και με άπορρητους πινάκες, εργαζόταν άκωχη ένας νεαρός λοχαγός του Γενικού Έπιτελείου.

Η κόουρασι κ' ή προσήλωσι του στην έμπιστευτική και λεπτή εργασία του, είχαν σκοτεινιάσει την ώμορφη ανδρική μορφή του. Σε μία στιγμή, παρά-

τησε την πένα του με απογοήτευσι, έχωσε το κεφάλι στις άνοιχτες παλάμες του, και ψιθύρισε:

—Γιά ποιο λόγο όλα αυτά; Γιά ποιο λόγο; Γιατί οι άνθρωποι να μισούντι έτσι; Γιατί ένας άνθρωπος με κόκκινο χιτώνιο είναι ύποχρεωμένος να μισά και να σκοτώνη έναν άλλον με χιτώνιο γκρι; Γιατί τά δηλα; Γιατί τό αίμα και ό χάρος, αντίς ή άδελφωσύνη κι ή αγάπη;

Ξαναγόρευαν πάλι τό κουρασμένο μυαλό του όλες αυτές ή ιδέες. Από καιρό ήταν αποτισμένος με αυτές, φυλαγόμενος όμως νά τις έκφράζη, γιατί άσφαλως οι συνάδελφοί του θά τον άποδοκίμασαν, και τό στρατοδικείο θά τό ξυλώνει άτιμωτικά τά γαλιάνια.

Απ' τό μεγάλο ρολόγι της όδου Σολωφείνου άκουσε έξη χτύπους. Ανακαλιόσθηκε τότε και μουρμούρισε:

—Έξη ή ώρα κι άκόμη δέν τελείωσαν την έκθεση πού μου ζήτησε ό στρατηγός... Μπα, άς πηγαίνω τώρα ν' άνασανώ λιγάκι, και μετά τό δείπνο εργάζομαι έως τά μεσάνυχτα και την τελειώνω στό σπίτι...

Πήρε τόν δερμάτινο χαρτοφύλακα του, έβαλε σ' αυτόν μεθοδικά τά χαρτιά και τις σημειώσεις του, πάλι έθηκε κατόπιν επί του μανδύα του, και βγήκε στό boulevard Ζαν Ζερμάν.

Έξωσαν, έκει πού χάεσε τους δάκτυλους σέ μία φαντασμαγορικής πολυτελείας έθιρνα άδαισταντοπώλειου, ή πόρτα άνοιξε και βγήκε στό πεζοδρόμιο μία νεαρή κυρία. Ήταν όμορφη σάν πριγκίπισσα παραουθενία, με τις υποθήκες τών όλόχρωσων μαλιών της και τό ύγρο θλέμμα τών μεγάλων γαλιάνων ματιών της.

Μέ θήμα άρχοντικό, άγέροχη στις έκθαμβες ματιές τών πειρατητών, άλλα και με χάρι άγριμιού της ζούγκλας, έφθασε στό όπτεροκό άμάξι της. Πριγκηπικός λακές σκετόταν στην άνοιχτή πορτίερα, κι ή άγνώστη, λυγίζοντας τό νασιτόθροτο σώμα της, έκανε νάμπη.

Ορθώθηκε όμως πάλι, γιατί τό πολύτιμο μανσόν της έξφυγε απ' τό χεοάκι της και κατακύλησε στις πλακές. Ο λοχαγός όρμησε, τό άνασκόπησε και τό πρόφερε στή θελκτική κάτοχό του.

—Εύχαριστώ πολύ, λογαγέ μου! Ήταν ή χαμογελαστή άπάντησί της, και κατόπιν, σάν νάβλεπε να μην τελειώνε ως έκει τό έλαφρό οραματικό αυτό έπισηόδιο, πόσθεσε:

—...Ξέσω... Ξέσω... Ο στρατός σας έχει πανευρωπαϊκή φήμη γαλατικής άφρότητος! Στόν τόπο μας όμως, στην πατρίδα μου, οι στρατιωτικοί μας μπορεί να είναι λιγάκι τραχείς,

τάς, ή όποια μάλιστα δέν άρκέσθηκε στην άσφάλεια ζωής πού άναφέραμε, άλλα έχει πάντα μαζύ της και τέσσερις πόλισην τής Γενικής Άσφαλείας του Χόλλυγουντ, όπλισμένους ως τά δόντια, ό όποιοί την προστατεύουν από τους...τρομερούς ατότους θραυματίας της.

Ή Έλίσια Λάντι πάλι έχει άσφαλίσει...τόν τίτλο της πριγκηπισσας τών άστέων», φοβουμένη μήπως καιμια μέρα πάθουν να την άποκαλούν έτσι στο Χόλλυγουντ. Κι όμως ή Έλίσια Λάντι δέν έχει και τόσο δίκιο να φοβάται για τόν τίτλο της, γιατί είνε γνωστό, ότι ή συμπαθής αυτή «θεντέττα» της όδούης κατάγεται από μία παλιά πεινική οικογένεια της Φλωρεντίας κι είνε έπομένως μία άληθινή καθαοάσημ πριγκηπισσα! Αυτό άλλωστε την κάνει να μη λογαριάζη και τόσο τους άλλους «άστέρες» και τους πολυλήθεις θραυματίας της και να τους φέρεται πάντα με μία ψυχρότητα...άνόλογη προς την ευγενική καταγωγή της!

Όσο τώρα για την Γκρέτα Γκάρμπο, ό «Αστέρας τών Άστέρων», έχει άσφαλίσει τί φωνή της, γιατί θεωρεί ότι δέν έπάρχει τίποτ άλλο καλύτερο στόν κόσμο, από μία φωνή πού έξοει με τις άπονοάσεις της να έκφράζη όλα τά ανθρώπινα συναισθήματα. Κι ή Γκρέτα έχει την πιο θερμή και την πιο παράξενη φωνή απ' όλους τους «άστέρες». Καθώς θλέπετε, λοιπόν, ή «θεντέττα» της όδούης φοβούσταν τόσο πολύ για τά «άίσιαμα πού γοητεύουν τους θραυματίας τους, ώστε άναγκάζονται να τ' άσφαλίξουν πολλές χιλιάδες δολάρια.

JEANNE ROUDOT

μά είνε σοβαροί κι έργατικοί, όπως σχεδόν κι' έδω...

—Αχ, κυρία μου, διαμαρτυρήθηκε ζωηρά ό λοχαγός, πόσο λίγο έζετε τη ζωή του σιγχιρόνου άξίωματικού... Έγώ πού διεθύνω ένα τμήμα στο Γενικό Έπιτελείο, μία θεία δηλαδή από τις πιο άναστακτικές άλλστες, σήμερα κατάκτησε να εργάζομαι σκληρά ένένα έως δεκα όρες την ήμέρα...

Αλλόκοτη, αστακή λάμψη φωτίσε για μία στιγμή τά θεσπέσια μάτια της άγνώστης, και τά ροδάκ' ρουθίνια της υπήτισσε της άνοιόκλεισταν με λαχάρτα θήριου. Δίχως πεία να σκεπήθ' τό άμάξι της και τόν λακέ πού περιέμενε με τό καπέλο στο χέρι και σέ στάσι προσοχή, έπτε:

—Άλήθεια;... Ύπηρετείτε λοιπόν στο Γενικό Έπιτελείο;... Μά έπρεπε να τό φαντασθώ... Φαίνεται τόσο ξεχωριστός απ' τους άλλους, τόσο μορφωμένος, κι' έχετε τέτοιο παρουσισατικό, ώστε...

Δέν συμπλήρωσε τη φράσι της, άλλα τόν κύτταξε με ποιηρό θαυμασμό.

Ο λοχαγός έννοιωσε ζάλη. Τό σφριγηλό αίμα του έβραζε στις φλέβες του, και με κάποια ματαιόδοξη νεανική έπτε:

—Μάλιστα, κυρία μου... Έργάζομαι έξαντλητικά, και σπουδαιότερες εύθύνης θραυίνου τούς ώμιους μου... Όχι τό βέκα όρες—πολλές όρες—την ήμέρα δέν έπαρουν για την εργασία μου... Άπόψε, μάλιστα άπόψε άπόψε να τακτοποιήσω τους κρυπτογραφικούς κώδικας, θά έργασθώ στο σπίτι μου τουλάχιστον ως τά μεσάνυχτα!...

Η γόσσα έφριξε μία λοχή υατιά στόν δερμάτινο χαρτοφύλακα του λοχαγού κι' έπειτα, μουρμούρισε καινιόθιάρικα:

—Λογαγέ μου, θά γίνετε αίτια ν' άρπάξω κάποιον κρουλόγημα... Πρέπει λοιπόν ν' άνεθώ στο άμάξι μου και να φύγω... Μπορώ όμως, άναποδοκίματας την λεπτότητα σας, να σας οδηγώ ως τό σπίτι σας;

Λαγάρησε ό άπερίσκεπτος άξίωματικός. Ήθερμόδοχη νεότης του άνατίρρισε απ' την προσδοκία ρωμανικών περιπετειών κι' άποκρίθηκε με όλοστο:

—Πόσο είσθε καλή! Πόσο είσθε ευγενική! Και πόσο άξιολάτρευτη! Γιατί όμως να γορονοήθσετε για μένα;... Δέν είναι καλύτερο να πάς συνοδεύσα ενώ ως τό μεγάλο σας;

—Πώς... Ός τό σπίτι μου;... Ξεθώνισε έκεινή με προσποιητή άγανάκτησι. Θεέ μου, πόσο βιαστικό!... μά κι' άναίδεις είσθε έσεις ό στρατιωτικοί!...

Έμεινε λίγο σκεπητικό, σάν να δίσταζε κάποια ενώ ή πύονες υατιές της κουμινέες κάτω από πυκνό δίτυ θλεσφαιδών, καθορμόνιουσας με θουλίμια στόν δερμάτινο γαστροφύλακα. Έπειτα, υ' ένα κίνημα ξεγνοιασισ, σάν γυναίκα άνώτερη, σάν θελκτική θεής ανευθυνή για τά λόγια της και για την κοινωνική ζωή της, ξεφώνισε εθθυια:

—Έστο, λογαγέ μου... Σας άξίζει ένα ολυτζάνι τσάι στο σαλόνι μου, και σάς τό προσφέρω δλόμυχα... Τι έχει να φοβηθή κανείς από έναν όθρό λογαγόν του Γενικού Έπιτελείου;...

Την σόηθησε, έκστατικός, ν' άνεθθ' στο άμάξι της, και κάθησε κι' αιώθ πλάτι της. Ή καρδιά του γυποθους έτακτα και τά μάτια του ήσαν μισόκλειστα, σάν να τόν θάμπωνε ή προσδοκία μιας γρήγορης κι' ούράνιας ευτυχίας...

Αίμα πολύ κλιόνει την άλλη μέρα τό θαούτιμο γαλι ένός κομψού σάν φωλίτσα σαλονίου. Κι' ένν πείσμα, με τό κεφάλι θρύψαλλα από μία σφάρα πιστολιού, θρισκόταν έπιλωμένο έκει, κούο πεία, κίτρινο, σιγισγαλισμένο απ' τό θάνατο...

Ο άέρας έξω, στο μουλιαμένο και καταναμμένο έκείνω γεωινιάνικο όπουεσήμερο, σφύριξε άνάκασα στα νουνόφυλλα «Ααδία, κλαίγοντας λυπητά κι' ούλοιάζοντας βαρείες κατάρες...

Ναί, θρηνοϋσε ένα ξεαθό παλληκάρι, ένν λογαγόν του Γενικού Έπιτελείου, πού για να ξεφύγη την άτιμωσι—έπειτα από τη νεανική έπιπολιότητα του—θρουιιάτισε τό κεφάλι του με τό θβιο του τό πιστόλι. Και καταρίεταν, ό άέρας, μία άκαρηγή γόησσα, μία πετροδόστη κατάσκοπο, πού γοητεύοντας την προηγουμένη θραδεία με τά θλέθρια και μοιράσα θέληγητά της τό άμοιρο παλληκάρι, τό νάρκωσα κατόπιν—όστερα από όρες θρήνων—και τοθκλεψε τόν θανόσάμο γαρτοφύλακα!...

Έκεινή τώρα ταξιδεύει άτάραχη, δίχως τύμει, ίσως κι' όπερήφανη, με τό έξπρές, για την πρωτεύουσα ένός έννου κράτους. Κι' ή ψυχή του άμυαλού παλληκαριού ταξιδεύει στα ούράνια πικραμένη, γιατί ή άδυναμία του μιας στιγμής κόπασε στή γλυκεία παρτίδα του τό ξεσκέπασμα στόν έχθρό πολιτιμόν μουσικών της!...